

Spannende, originele verbeelding van een onoverbrugbare generatiekloof, waarbij de kinderen alle regels aan hun laars lappen.

Foto Kurt van der Elst

Hoe de grote mensen weggingen en wat er daarna gebeurde (8+)

Jeugdtheater

*****

Van Simon van der Geest. Door Theater Artemis en Het Zuidelijk Toneel, regie Jetse Batelaan. Theaters Tilburg, 12/8. Tournee t/m 20/11.

Uit de koker van theater-vernieuwer Jetse Batelaan, die al langer bouwt aan z'n eigenzinnige oeuvre.

Halverwege de voorstelling verlaten de acteurs het toneel. Ze lopen in hun normale kleren naar de uitgang. Het podium is leeg, op een prachtig middeleeuws dorp na (decor: Theun Mosk), waar ze vlak daarvoor nog een hechte commune speelden, die wordt getroffen door een vreselijke plaag. Hoe nu verder?

Hoe de grote mensen weggingen en wat er daarna gebeurde is een gezinsvoorstelling van de Noord-Brabantse groepen Theater Artemis en Het Zuidelijk Toneel, maar het is vooral een voorstelling van regisseur en meervoudig theatervernieuwer Jetse Batelaan. Dit keer komt de door Batelaan zo geliefde stijlbreuk in het midden, als de grote mensen het podium hebben verlaten. Na een lange stilte lopen van tevoren geselecteerde kinderen uit het publiek weg bij hun ouders om de resterende drie kwartier, live geïnstrueerd door koptelefoons, de rollen van de achtergebleven kinderen te spelen.

Een bijkans briljant idee, ware het niet dat het in de uitwerking – na het initiële verrassingseffect – iets te lang blijft hangen in meer van hetzelfde. Het verhaal (tekst: Simon van der Geest, lastig te verstane verteller: Marien Jongewaard) is simpel. De middeleeuwse volwassenen worden getroffen door een mysterieuze ziekte die ertoe leidt dat ze hun kinderen zonder enig berouw in de steek laten.

Batelaans brilje bestaat eruit dat hij vervolgens toont hoe de kinderen alle regels aan hun laars lappen, het hele dorpdecor verwoesten, op zoek gaan naar eten (zakjes chips) in de coulissen en hun eigen voorstelling maken door te spelen met alle theatertechniek die ze in de nephuisjes vinden.

Daarmee wordt de voorstelling een originele en spannende verbeelding van een onoverbrugbare generatiekloof. Zo gaat dat al eeuwenlang: de kinderen bouwen een compleet nieuwe wereld uit de brokstukken van de oude. Een beetje zoals Batelaan nu al een tijdje bouwt aan een heel eigen oeuvre.

Vincent Kouters

de Volkskrant 15 augustus 2016